

Ooperitähe

ÕOTAMAT

KANNAPÖÖRE!

TEKST: Jaanus Hämarsoo **PILDID:** Kristjan Lepp **STILIST:** Ženja Fokin **MEIK:** Lenne-Ly Sepp (I.L.U toodetega)
RIIDED: Fankadelik.com, Namarie (Katrin Kotkas), Zara **EHTED:** Glamuur.ee **KINGAD:** DANIJJA **TÄNAME:** Kodusaade.ee

Mikkude teatridünastia üks hingi, Rahvusooper Estonia laval säranud sopran **Angelika Mikk** tunnistab, et ületöötamine võttis temalt töö teatris. Uks aga avanes mujal – temast sai seriaali «Pilvede all» näitleja.

Üks pärastlõunane päev Solarise Keskuses läinud aasta kevadel. Angelika Mikk (40), kes on pärast töösuhte lõppu Estonia-ga jõudnud teha ühe episoodilise rolli teleseriaalis «Kättemaksukontor», mõistab äkki, et lapsed, kellest ta mõni aeg tagasi möödus, jälitavad teda...

«Ma ei uskunud alul, et mind. Läksin teise riituli juurde, arvates, et saan millestki valesti aru, aga – lõpuks nad tulid ja küsisid autogrammi. Ma jäin neile tõsimeeli otsa vaatama: te teete nalja?» meenutab Angelika, ja muigab: «Aga nii ongi, et laulad kümme aastat ooperit, ja sind ei tunta. Samas teed sutsu «Kättemaksukontoris», mis on laste seas väga populaarne – ja sind teatakse!»

Angelika, kes on abielus tuntud teatritegelase, staažika lavastaja ja estoonlase Arne Miku poja, Estonia projektijuhiga Rein Mikuga (40), on läinud aasta märtsist üles astunud kõikides arvestatavates telese-

riaalides, nagu «Kättemaksukontor», «Kelgukoerad», «Tupiktänava mehed», «Padjaklubi». Seriaalis «Pilvede all» on Angelikal jõulise ja läbivam roll – ta kehastab särtsakat blondiini Riinat, kel on salasuhe Erik Laurandiga (Indrek Sammul), kes on omakorda abielus...

Angelika avastas end seriaalirattas õige pea pärast seda, kui oli Eesti Näitlejate Liidu koduleheküljele oma andmed üles laadinud. Sealtskaudu, nii Angelika arvab, ta produtsentidele silma jäigi. Lüüriline sopran Mikk, kes on laulnud Soomes, Lätis, Leedus, Poolas ja Saksamaal ning teinud koostööd mainekate dirigentidega, on oma eluga pärast Estoniat hoogsalt edasi läinud – seriaalirollide vahepeal tõi ta läinud septembris ilmale oma kol-

Su kahe vanema lapse nimed on Ingel Marlen ja Ingmar Mattias – mis sai noorima nimeks?

Noorim on nime mõttes see must lammas – Joonas! Ma alguses mõtlesin ka I-tähega nimele, aga ei olnud passivat. (Naerab.) Üks

„Aga nii ongi, et laulad kümme aastat ooperit, ja sind ei tunta. Samas teed sutsu „Kättemaksukontoris“ ja sind teatakse!“

sõbranna pakkus, et pane Issand Jumal! (Tõsinedes.) Aga ei, ei tulnud mingit head nime

U

1-ga – Joonas tuli aga «Joonase lähetamisest».

Sel põhjusel ei ole sa ilmselt ka enam Estonia ridades?

Tegelikult lõppes mu leping 2013. aastal, jäin alles siis lapseootele. Nüüd olen vabakutseline ja see sobib mulle väga. Oma esimese lapse kõrvalt jooksin kuu aega hiljem jälle tööle ja see polnud väga nutikas tegu. Inimene peab ikkagi natuke puhkama. Nüüd otsustasin, et puhkan. Mul on selleks ka sobivad projektid – teen vaikselt seriaaliosi ja töotan end rahulikult taas vormi. Üritan igapäevaselt tund aega laulda, harjutada – esialgu on see piisav. Sügiseks tahaksin vormis olla.

Võis see, et sinu lepingut Estonias ei pikendatud, olla seotud mingite intriigidega, mida tuleb teatrites ikka ette?

Ei, ei, üldse mitte. Ma olin selleks ajaks pigem selgelt üle töötanud ja üle mõelnud.

Sinu kanda oli kurnavalt palju rolle?

Isegi mitte seda. Üks põhjusi oli see, et mulle ei meeldinud enam, enam ei olnud lõbus, aga mul peab olema mõnus ja lahe. See, mis mind käivitab, peab olema positiivne. Mulle ei sobi vägisi punnitamine, see ei vii mind kuhugi. Ja siis ma lihtsalt tundsin, et ma ei ta-

UUS LUKSUSLIK AHVATLUS BAILEYS'E NAUTIJATELE – BAILEYS CHOCOLAT LUXE

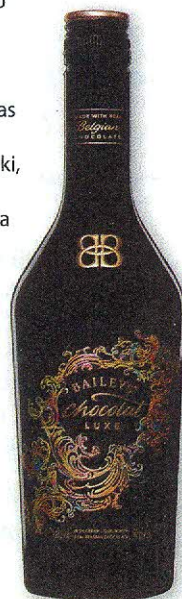
Kui kokku saavad kaks parimat asja maailmas, võib olla kindel, et tulemus on absoluutselt võrattu. Baileys'e tooteportfelli lisandunud uus ahvatlus Baileys Chocolat Luxe on suussulavalt hõrk segu maailma armastatuimast kooreliköörist ja maailmas enimhinnatud ehtsast Belgia šokolaadist. Ainulaadse joogi maitsebuketis sulanduvad liri viski, Madagaskari vanill, röösk koor ja Lääne-Aafrikast pärinev kakao, millest Belgia parim šokolaaditootja on valmistanud spetsiaalse segu just Baileys'e tarvis.

Kui maailmas on jook, mille nautimist saab võrrelda jõudmisega paradisisaarele, siis see on Baileys Chocolat Luxe. Sellist maitseaudingut lihtsalt tuleb sõpradega jagada!

Leitud paradisiis - Baileys Chocolat Luxe

*“Tähelepanu! Tegemist on alkohoolse joogiga. Alkohol võib kahjustada Teie tervist.”
Kui jood ära sõida!*

www.prike.ee

ha enam nii, tuleb paus teha. Iga normaalne inimene, kes teeb loomingulist tööd, saab ühel hetkel aru, et sa ei tee seda vägisi, vaid pead seda tahtma. Mulle väga meeldib laval olla, ma olen sõna otseses mõttes lavainimene, aga kui läksin lavale ja tundsin ühel hetkel hoopis, et appi, mida ma siin teen, siis – see ei olnud enam üldse lahe, vaid puhas tööriühkimine. Kõik see viis ka selleni, et lõpuks kimbutas mind üks külmetus teise järel, ja isegi kui ma ei tahtnud seda välja näidata, see lõpuks lihtsalt paistis välja – ühel hetkel olingi ma rohkem haige kui terve.

Sa oled öelnud, et hoidsid end enne esinemisi sedavõrd, et kui keegi seltskonnas avastas, jooksid otsejoones küüslauku sööma!

(Muigab.) Kui sa kardad paaniliselt, et võid külmetuda, kui mõtled, et no raudselt jäädkki esinemise ajaks haigeks, siis... Mul oli see mõte tõesti kogu aeg kuklas, mis oli ka veel üks lisapõhjus, miks mõistsin, et pean aja maha võtma. (Naerab.) Tõesti, enne iga vastutusrikast asja ma ka raudselt jäin haigeks, sest – ma ju paaniliselt kartsin seda. Aga lauljatööd ei ole võimalik nii teha, et sa oled kogu aeg haige, vastuvõtlik nakkustele. Minul oli see juba psühholoogiline. Kui rõõmustasin, et «ma ei olegi nüüd enam haige olnud», oli selge, et – plaksti! – homme ma jälle olin!

Täna ma enam ei karda haiguseid, ei lähe paanikasse, kui kas või üks lastest on kodus haige – et appi, kas ma jään nüüd ka või?!

Kuidas on sinu kuulumine Mikkude teatridünastiasse sind läbi aegade

„Me oleme Reinuga nii kaua koos olnud, et ma tean iga tema sõrmelehaast ka. Lihtsalt on vedanud, tõesti.“

aidanud või takistanud?

(Pikk paus.) Ma olin nii noor, kui Mikkuude perekonda läksin – et sealt ei saa mingit seost otsida. (Muheleb.) Ja mul on jube lahe äi, maailma lähedaim äi! Ja oli ka väga lahe ämm – nii et selles osas tunnen ma ainult uhkust. Selles perekonnas on tore olnud!

Loomeilm on täis emotsioone, intrii-

ge... On sulle kunagi ette heidetud, et said mõne rolli tänu sellele, et oled Mikk?

Kindlasti. (Muigab.) Mul on alati olnud põnev kõrvalt kuulata, kuidas ma teen kõike sellepärast, et ma olen Mikk! Ma arvan, et see on normaalne.

Ma ei hakka tooma nimelisi näiteid, aga minulgi on olnud mõnede inimeste suhtes eelarvamusi – no on tuntud näitleja poeg, ja ma mõtlen, et tema on küll laval sellepärast, et ta on oma isa poeg... Aga kui lähen tema järgmist rolli vaatama, ja näen, et ta on hea ja lahe, siis ma lasen sellest seosest ja eelarvamusest lahti. Iseenesest on see ju ka normaalne, et me otsime, eriti veel konkurentide puhul, selliseid seoseid, ja avastame end mõtelt, et no mina teeks selle rolli küll palju paremini kui tema! (Naerab.) Ma ei pane pahaks seda, aga paraku käib see minu selja taga kogu aeg... Alguses mind häiris, aga enam ei liiguta. Sest niikuinii nii mõeldakse – kas ma teen oma asja hästi või halvasti. Inimestel on õigus mõelda nii, nagu nad tahavad.

Kipub nii olema, et kui kellelgi õnnestub miski suurepäraselt, kirjutab ta oma edu enda silmapaistvate isikuseomaduste arvele,

kui aga läheb teisel hästi, leitakse, et küllap on tal toetav tagatuba või tal lihtsalt vedas!

(Naerab.) Jah, et teda aidati! Tegelikult peab aga igaüks laval ikkagi ise hakkama saama, olgu ta kelle poeg või tütar tahes.

Mina olen saanud töötada ka Eestist väljaspool, kus minu tausta keegi ei tea. Mul on taoliste töödega selles mõttes hästi kerget olnud – mind on alati hästi vastu

UUS ELU Pärast töökaotust «Estonias» avastab Angelika end näitlejana seriaalis «Pilvede all», kus ta mängib nutikat blondiini Riinat, kellel on salasuhe Erik Laurandiga (Indrek Sammul).

võetud, eelarvamusteta, ja on alati ka tagasi kutsutud. (Puhkeb naerma.) Siis ma mõtlen, et ju ma ikka oskan laulda!

Sinu häält on kirjeldatud kui «äärmisselt kirkast ja värsket», mis kõlab kui «kelluke kosmilises tühjuses», ja tämber – see paistvat silma oma täiuslikkuse, kristallpuhta värvi ning kauni kõla poolest kogu heliskaalas, kaasaarvatud kõige kõrgemate helide registris...

(Veidi sõnatu, muigab.) Nii... Ma isegi ei tea, kus see kirjas oli... Siinkohal on muidugi eriti huvitav lugeda neid kriitikuid, kes ei ole eestlased. Kuigi mul ei olegi üldse kriitikutega väga halbu kogemusi – võib-olla üks, kui nüüd ühe käe sõrmedel kokku lugeda.

Millise rolli üle sa kõige uhkem oled?

Ma olen kõige uhkem «La Sonnambula» üle. See oli minu poolt kiire päästeoperatsioon, sest üks laulja ei saanud ootamatult esinema tulla ja ma õppisin peaosas väga kiiresti, nelja nädalaga ära – tegenist oli kontserttekkandega ja mul oli noot ees, aga see oli ikkagi paks klaviir! See oli tõesti väga suur menu, mis rollile osaks sai... Ma sain

OOPERILAVAL!

Roxane'i rollis Eino Tambergi romantilises ooperis «Cyrano de Bergerac».

Harri Rosputi (Rahvusoper Estonia)

väga positiivse tagasiside ja mind kutsuti tagasi, tegema järgmistki projekti. See juhtus Poolas Gdanski Ooperifestivalil.

Milline oli enne aja mahavõtmist sinu suhe töö ja karjääri ning kodu ja pere vahel?

Ma ei ole kunagi üle pere mineja olnud. Pere on selgelt olulisem – kui on valida, valiksin igal juhul pere! Samas ei ole ma ka selline ninanokkija, kes istuks nurgas ja...

Kooks ja heegeldaks?

Jah, ma otsiks ikkagi ka väljundit – ma arvan, et lapsed ei peaks kuidagi sinu tegevusi takistama. Nad on muidugi kõige olulisemad, aga mitte see, et ma ise nende juures lihtsalt istun ega tee mitte midagi.

Loomulikult ma laulaksin veel Rigolettot või Cyrano'd või mida iganes, aga – ma ootan. (*Muigab.*) Muidugi mitte nii, et istun ja ootan, kuniks mulle mõni roll n-ö suhu jookseb, aga kui ma olen sügisest valmis näiteks ettelaulmistele minema, siis ma äkki ka lähen. Olen ennast kodus nii mugavalt tundnud ja laps on ka veel nii väike, et esialgu pole siiski tahtmistki. Küll on aga välistatud see, et ma üldse ei laulaks. Harjutanud olen ko-

gu aeg, see tahtmine on minus kogu aeg olnud. Kõik lihased tuleb lapseootuse järel uuesti üles töötada. Minul on nad ka kõik keisrilapsed, siis on veel eriti vaja kõik vormi ajada.

Kusjuures olen seda meelt, et kui ma ei leiagi midagi, siis ega see ka ju surmaga lõpe! (*Naerab.*) Elu läheb edasi. Ma olen võtnud täna hoiaku, et ma ei muretsse väga palju ette. Ma siiralt usun, et kõik, mida ma vajan, tuleb ühel hetkel nii või naa, ja kui ei vaja, siis ei tule.

Sa mõtlesid ilmselt hääle vormiajast, aga kolme lapse emana oled sa ka juba praegu suurepärasel vormis. Käid sörkimas?

Kusjuures ma ei tee mitte midagi, kuigi võiksin. (*Naerab.*) Eks ma lapsega jalutan – kui see on tegevus! Aga seda, et ma ajaksin ennast füüsilisse vormi, ei ole – see tuleb lõpuks kuidagi ise.

Kui palju on seriaalis «Pilvede all» Riina rollis sind ennast?

(*Muheleb.*) See on natuke laialivalguv roll selles mõttes, et ta on nii ja naa – midagi kindlasti. Kuigi laps ütleb mulle, et see on nii fake (*inglise keeles võlts*), et see ei ole üldse sina!

Erinevad kas või selles mõttes, et Riina elus on suhtepundar, sina aga oled ju Rein Mikuga koos juba üle kahekümne aasta?

Jah. (*Muigab.*) Muidugi on see, et ka seriaalis on minu mehe nimi Rein, täielik farss. Ma ei oska öelda, kas nad panid meelega mu seriaali-

ne! Eks mina teen nii nagu mina oskan ja teine nii nagu tema oskab. Ma mingit võtit siin ei anna. Tuleb vist lihtsalt klappida äkki? Meil on igal juhul tore. Ma rohkem lahti ei tahakski seletada, ei taha ära sõnuda. Annaks jumal, et meil oleks veel pikalt koos tore.

„Tagantjärele mõistan, et elu üritas mind nii mõnigi kord nurka suruda ja haameriga pähe anda, et õpiksin mingeid märke lugema, aga mina ei saanud aru!“

mehe nimeks Rein.

Meie sõpradele teeb see muidugi nalja, lapsed ei saa nagu hästi aru, miks see nii on, aga... nii ta jäi!

Tuleb sul sellise tüpaaži mängimine nagu nipsti või pead kuskilt inspiratsiooni ammutama?

Ei, ma ei ammuta inspiratsiooni. (*Naerab.*) Andke mulle kuju ja ma teen selle ära. Ma enam-vähem sain aru, keda ta endast kujutama peab – Kirss (*produtsent Toomas Kirss – toim*) tegi mulle puust ja punaseks ette, milline Riina peaks olema.

Sa oled oma päriselu abikaasa Reinuga pikalt koos olnud. Oskad sa öelda, mis sind võlus tema juures tutvudes, mis nüüd?

(*Ohkab öndsalt.*) Ta on lihtsalt hea mees. Kõik, kogu komplekt. Me oleme nii kaua koos olnud, et ma tean igat tema sõrmelihast ka. Lihtsalt on vedanud, tõesti.

Täna võetakse suhteid kuidagi kergemalt, probleemide ilmnedes kokkujäämise nimel suurt pingutamata... Mis on teid nii kaua koos hoidnud?

Minu tutvusringkonnas on inimesed ikka nii viieteistkümne-kahekümne aasta piires koos olnud – ja mul on selle üle väga hea meel! No vaikselt siin pudenevad mõned, millest on kahju, aga ega vägisi ka ei saa koos olla.

Aga mis meie puhul toimib? Kannatlikkus ehk? Ja mõlemapool-

Sa oled Neitsi!

Pedant.

Mõtlesin küll seda, et tähemärgilt selline kaine mõistusega ja puha!

Absoluutselt. Lõvi on ka kaine mõistusega. (*Rein Mikk on Lõvi.*) Samas, mul on sõbranna Neitsi, kes on minu kardinaalne vastand. Ma ei arva, et kõik on ühe puuga löödud, aga midagi äkki peab siiski paika.

Aga meie oleme artistide perekond – nagu Itaalia perekond. (*Muigab.*) Seda võib olla kõrvalt päris põnev jälgida. Me oleme kõik temperamentsed seal ühe katuse all, geenide vastu ei saa.

Millise muusika valid romantilise koosviibimise juurde, kui teil Reinuga on lastevaba õhtu?

Mmm... siis mitte klassika. Pigem džäss, vein ja... Issand, aga neid õhtuid on harva ju! Me ei jõua neid seltskondasid ja üritusigi ära käia, kuhu meid on kutsutud, millal siis veel kahekesi... (*Muheleb.*) No tegelikult oleme me kogu aeg kahekesi. Selles mõttes ei ole meil vaja laua taha istuda, et teineteisele silma vaadata ja kätt hoida.

On sul mõni kirg?

Hiiumaa on minu kirg. Meie suvemaja pälvib tänavu lausa «Kauneima ökokodu» tiitli. Meie aastatetagune unistus on selle kodu näol täitunud.

Toomas Hüük

KOLMEKESI Angelika ja Rein Mikk aastal 2010, kui nende teine laps Ingmar Mattias oli alles kaheksakuune. Muide, nende tänaseks teismeliseikka sirgunud vanim laps Ingel Marlen on mänginud nimirolli Estonia lastemuusikalis «Pipi Pikksukk». Kolmas, Joonas, on alles päris beebi.

SUVITUSKOHT Palkmaja, mille Mikud teisaldasid Hiiumaale ja ladusid uuesti üles, pälvis tänavu kauneima ökokodu tiitli!

Erakogu

Teisaldasime vana palkmaja ja sauna ja panime need Hiiumaale püsti.

Ja see mulle tõesti meeldib – käia vanavarapoodides sinna sisustust otsimas. Hiljem aga neid mööblitükke – toole ja kappe – restaureerida. (*Muigab.*) Ise nikerdangi – uskumatu! See on lahe! Lähed sinna, tõstad õue oma toolikese ja hakkad nikerdama. Ma olen maksimalist, teen põhjalikult – ei jäta ühtegi asja poolde vinna. Et ahh, käib küll! Viimati puhastasin vanast värvist suveköögi kappi.

Rein jagab seda kirge samavõrra?

Rein on kuldsete kätega, ta teeb ilusaid asju – tema on kätega looja. Vanast seakünast meisterdas näiteks lambi, mis ripub kettidega laest alla. Kõik lauad ja õuetoolid on ta ise teinud. Temale anna ainult puutükike kätte ja ta loob sellest kindlasti midagi.

Sa ütled, et võtad täna asju rahulikumalt – millistest veendumustest lähtud?

Ma olen kasvanud selles osas ega mõtle enam nii nagu mõni aasta tagasi. Ma olen täna pigem fatalist – seda meelt, et kõik on millekski hea, iga asi tuleb õigel ajal, ja ma ootan, mida elu pakub. Varem leidsin, et pean palju tegema, rügama – et kõige nimel tuleb õudselt pingutada ja punnitada. (*Muigab.*) Aga ei tule punnitada. Sellest arusaamine võttis mul pikalt aega. Tagantjärele mõistan, et elu üritas mind nii mõnigi kord nurka suruda ja haamriga pähe anda, et õpiksin mingeid märke lugema, aga mina ei saanud sellest üldse aru! Mõtlesin, et mismoodi mina, kes ma olen ju tööhobune, kõrvale astun. Lõpuks taipasin, et asjad lähevad ikkagi nii, nagu nad peavad minema.

Selles osas löi klaariks eelmisel aastal, kui avastasid end ummikust?

Eks ma hakkasin juba varem aru saama, et sa ei tohi midagi väga kohutavalt tahta, sest siis sa seda tõenäoliselt ei saa! Ja sa ei pea tõestama midagi teistele, vaid iseendale – see on teine asi, mida olen õppinud. Ma pean ise endaga rahul olema. See, mida teised arvavad, on ju subjektiivne. Igalt poolt keegi ju alati arvab midagi – ja kui kõiki neid arvamusi analüüsima hakata... (*võtab korraaks kahe käega peast kinni*) Aah! Mida ma nüüd siis tegema pean? Kuhu jooksmas? Mis? Lõpuks sain aru, et kui ma ise tean, mida tahan, on see kõige õigem. Ja see, mida sa teed – enda sisetunne peab seda ütleva. (*Muigab.*) Ego, noh.

Ja praegu ma ei muretse, sest kõik on hästi! Naudin lihtsalt elu. Iga päev. Tõsimeeli. See ei ole üldse hooplemine ega sõnakõlks, et ma naudin elu – mulle tõesti meeldib lihtsalt olla, teha seda, mis parasjagu pähe tuleb ja... Olen puhanud, reisinud, reinud seriaali, laulnud. See on justkui mittemidagi, kõlab tavaliselt, aga – see ongi elu. ☞